

ΛΙΤΑΝΕΜΑ ΒΡΑΔΙΑ

Β' ΣΕΙΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΗ

SPLEEN

Ἄποψε, λίμνη, τὰ ἤρεμα νερὰ καὶ τὴ βραδιά σου
τὴ γαληνὴ παλμὸς κουπιοῦ ὅσο πρῶος ἄς μὴν ταράξει,
κιὰν τῆς βουβῆς μου συντροφιᾶς τὸν ἴσκιο σοῦ ἔχω τάξει,
μακριὰ κι αὐτὸς ἄς ἀπλωθῆ στὴ ἔρημη ἀμμουδιά σου.

Τί ἀπόψε, ὦ λίμνη, δίφλογος καημὸς τὸ νοῦ μου λυώνει
καὶ στάζει τῆς λαλιᾶς μου ὁ ἀχὸς πικρόχολο σκοτάδι,
τί ἔτσι μοῦ λέει ἡ θύμωσις θαμπὴ εἴσουν καὶ τὸ βράδι
σὰν πάλι οἱ δύο σμίξαμε δίχως ἐκείνη μόνου.

Ὅσοτὸσο ἐσὲ σκαφίδι μου ποῦ τὸ ρυθμὸ μακάβριο
κρατεῖς ἀργοσαλεύοντας τὴν ἄφτερη σου ὀρφάνια,
θέλω τὸ πένθος μου ἄλικο μ' ἀριόπλεχτα γεράνια
νὰ περιζώσει σύχαρα τὴν κουπαστή σου· κι αὔριο

σὰν πάλι ὀρθὸς στὴν πλώρη σου μὲ τὴ στρωτὴ σελήνη
ἀπὸ τὴ βαθιοκοίμιστη λαφροσαλπάρουμε ἄκρη
γνώριμοι οἱ κύκνοι ν' ἀργοπλέουν ἀπ' τ' ἀργυρά τους μάκρη
καὶ νάσαι ὡς νάειταν ὄνειρο κι ὡς νάειτανε κι ἐκείνη.

Ο ΞΕΡΑΚΑΣ

Ξέρακα, ἂν εἴσουνα πλατάνι δρυῶς ἢ κυπαρίσσι
πλατιά τὰ φύλλα ἂν εἶχες τὰ κλαριά μεγάλα
μὲ δάκρυου ποιδὸς σὲ ραίνει τὴν ὥρα στάλα,
ποιδὸς σταματᾷ στὴν ἔρημο νὰ σὲ ρωτήσῃ.

Κι ὄμως στῶν ἴσκιων σου τῇ σπάταλῃ ἄπλα πόσοι
βαρὺ δὲ γείραν τὸ δισάκι πεζοδρομιοί,
ν' ἀνθοῦνε πόσες κι ὅσο ἡ πράσινη σου κόμη
μακαριστὲς ἀγάπες δὲν ἔχουν ὁμῶσει.

Κι εἴσουνα τότε, δένδρο, ἡ περιφάνεια
τοῦ κάμπου καὶ τραγοῦδια σκόρπαι πλήθια
μὲς ἀπὸ τὰ πυκνόφυλλα σου στήθια
τῆς Φιλομήλας ἢ γενιὰ ἢ οὐράνια.

Πατὸ τὸ ρέμα ἀπὸ τὰ σύβαθα τοῦ δάσου
τὰ ἡλιόβαρά σου κοίμιζε ὄνειρα μ' ἀγάπη,
καὶ τοῦ βουνοῦ σὰ φύσαε ἄγριο τὸ δρολάπι
λὲς μόνο δροσοχάιδευε τὰ ὠραῖα μαλιά σου.

Τὶ ὀλύμπιο ἐσὺ καὶ στὴ χαρὰ καὶ στὴν ὀδύνη
σὰν τὰ βουνὰ πὺν σ' ἔζωναν τριγύρω
ὑψωνες πάντα τῇ κορφῇ κι ἄδρὺν τὸ μῦρο
στῶν ἀστρων σκόρπαιες τοὺς θυμοὺς καὶ τὴ γαλήνη.

ἄξαφνα ἀπόβροντο ἀστραπόβολο ξεσπάει,
χρυσὸ τὰ κάλλη σου σωριάζονται χαλάζι,
τὰ ὄνειρατα σου στάχτη ἢ νύχτα ἀρπάζει
καὶ σύνυπνα πρὸς τ' ἄστρα τὰ σκορπάει.

Ὠραῖα ἢ ζωὴ στὴ νύχτα μόνο τοῦ θανάτου
τῆς ὁμορφιάς σου τὸ ἄστρο λάμπει ὡστόσο πλέρια,
καλότυχος, ὦ ξέρακα, μ' ἐσένα ταίρια
ν' ἀφανιστῶ ἂν κι ἐγὼ μοῦ μέλλεται δῶ κάτον.

Πυκνὸς τῆς λήθης ὁ κισσὸς τὸ μετωπὸ μου
κορόνα ἀνέγγιχτη ἂν τυλίξει ἢ μέρα ὡς γείρει
παρὰ χυδαῖο τὸ δάκρι τοῦ οἴκτου νὰ μὲ σύρει
παντοτεινὰ στὴ μνήμη τοῦ ὄχλου καὶ τοῦ δρόμου.